

Ἡ ΦΩΝΗ τῆς Ὁρθοδοξίας

15) ΜΕΡΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Κυριακὴ 6 Ὀκτωβρίου 1952 (Π.Ο.Η.) "Ἔτος ΣΤ". Ἀριθ 139 - Τιμὴ Φύλλου Δρχ. 1000	ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Σταυρὸς Καραμῆτσος ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ : Ἑξάμηνος δραχ. 15.000—Ἑτησία δραχ. 30.000 Ἑξαετηρικοῦ: Ἑξάμ. δολ. 3.—Ἑτησία δολ. 6
--	--

Ἡ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ ΒΑΛΛΕΤΑΙ ΠΑΝΤΑΧΟΘΕΝ

ὑπὸ τοῦ Σεβ. Ἐπισκόπου Διανλείας κ. ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΥ

*Προσέχετε ἀπὸ τῶν ἀποκτείνοντων τὴν ψυχὴν ἡμῶν.
(Ὁ Κύριος)*

Εἶναι γεγονός ἀναμφισβήτητον καὶ ὅπως ἐξώφθαλμον τὸ ὅτι ὁ Χριστιανισμὸς καὶ ἰδιαίτατα ἡ Ὁρθοδοξία κατὰ τοὺς τελευταίους τοὺτους καιροὺς βάλλεται πανταχόθεν.

Πολυάριθμοι εἶναι οἱ ἐχθροὶ τοῦ χριστιανισμοῦ, οἱ πλέον ὅμως ἐξ αὐτῶν ἐπικίνδυνοι εἶναι ἐκεῖνοι, οἵτινες κατευθύνονται ἐκ τοῦ σχεδίου τῶν πρωτοκόλλων τῆς Σιών, τοῦτέστιν ἐκ τοῦ Ἑβραϊσμοῦ.

Καὶ οἱ ἐκ τοῦ Ἑβραϊσμοῦ κατευθυνόμενοι ἐχθροὶ τῆς Χριστιανικῆς πίστεως εἶναι ὁ Τεκτονισμὸς, ὁ Ἄθεος Κομμουνισμὸς καὶ ὁ Χιλιασμὸς. Οὗτοι εἶναι ἐξίσου ἐπικίνδυνοι, ἕκαστος δὲ ἐξ αὐτῶν ἔχει ὀρισμένην ἀποστολὴν. Καὶ ὁ μὲν Τεκτονισμὸς, δηλαδή ἡ Μασωνία ἔχει τὴν ἀποστολὴν νὰ κατακτήσῃ τὸ κεφάλαιον καὶ τὸν μορφωμένον κόσμον· ὁ δὲ Ἄθεος Κομμουνισμὸς ἔχει ἀποστολὴν νὰ κατακτήσῃ τὰς πτωχὰς τάξεις τοῦ λαοῦ καὶ τοὺς ἀμορφότους· ἐξ ἄλλου δὲ ὁ Χιλιασμὸς ἔχει ἀποστολὴν νὰ νοθεύσῃ καὶ νὰ διαφθείρῃ τὴν χριστιανικὴν διδασκαλίαν καὶ νὰ διαστρέψῃ ὀλίγον καὶ ὀλίγον τὰς θρησκευτικὰς πεποιθήσεις τῶν χριστιανῶν πρὸς τὸν Ἑβραϊσμόν.

Δὲν πρέπει νὰ υποτιμῶμεν οὐδόπως τὴν δύναμιν τῶν συντριπτικῶν αὐτῶν ἐχθρῶν τῆς Χριστιανικῆς Θρησκείας, οἵτινες, δυστυχῶς τῇ ἀμελείᾳ τῆς Ἐκκλησίας, παρεισέδυσαν εἰς τὴν Ἑλληνικὴν γῆν καὶ κατέκτησαν μέγα μέρος ὅλων τῶν κοινωνικῶν τάξεων, μὴδὲ τῆς τάξεως τῶν Κληρικῶν ἐξαιρουμένης.

Ἀπαντες οὗτοι ἀνενόχλητοι ἐπιτελοῦν τὸ διαβρωτικὸν τὸν ἔργον εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Κοινωνίαν, καθ' ἣν ἐποχὴν ἡ Ἐκκλησία ἀσυνέτητος ὅπως θεᾶται τὴν ἀπώλειαν τῶσων καὶ τῶσων προβάτων τῆς.

Θλιβερόν, θλιβερώτατον τὸ θέαμα! ὅταν βλέπῃ

κανεὶς τοὺς μάρτυρας τοῦ Ἰεχωβά νὰ εἰσέρχωνται ὡς γνωστοὶ καὶ οἰκεῖοι εἰς τὰς διαφόρους οἰκογενείας τῶν χριστιανῶν καὶ νὰ προσφέρουν ἀνενόχλητοι καὶ μὲ ὅλην τὴν ἐλευθερίαν καὶ ἐπισιμότητα τὸ δηλητήριο, ποὺ καταστρέφει καὶ ἀπονεκρώνει κάθε χριστιανικὸν παλμόν, καὶ μάλιστα, καθ' ἣν ὥραν ὁ ἐφημέριος τοῦ χριστιανικοῦ Ναοῦ κάθηται εἰς τὸ καφενεῖον μὲ τὰ πόδια-σταυρωτὰ πίνων τὸ τσιγάρο του καὶ τὸν καφέ του καὶ ὁμιλῶν μετὰ φανατισμοῦ κατὰ τῶν Παλαιοημερολογιτῶν ἢ περὶ τῆς δράσεως τῶν πολιτικῶν κομμάτων.

Ἄλλοίμονον! τὸ ἔδαφος σείεται ὑπὸ τοὺς πόδας μας καὶ τῶν οἰκῶν ἡμῶν πιμπραμένων ἡμεῖς ἄδομεν.

Οἱ Μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά, δηλαδή οἱ Χιλιασταὶ εἶναι οἱ διαστρεβλωταὶ τῶν Θεῶν ἀληθειῶν τῆς χριστιανικῆς ἡμῶν πίστεως καὶ ἐργάζονται δραστηριώτατα μὲ τὸν σκοπὸν νὰ υποσκάψωσι, ὅχι μόνον τὰ θεμέλια τῆς ἀγίας καὶ ἀμωμήτου ἡμῶν θρησκείας, ἀλλὰ καὶ τοῦ εὐλογημένου Ἐθνους μας.

Ὁ κίνδυνος τοῦ Χιλιασμοῦ προβάλλει ἀπειλητικὸς λίαν διὰ τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὴν Πατρίδα μας.

Τὸν κίνδυνον τοῦτον κατ' ἐπανάληψιν ὑπέδειξεν καὶ ἐκκαφαντικώτατα εἰς ὧτα μὴ ἀκουόντων, ἔχρουσε τὸν κώδωνα τοῦ τοιοῦτου κινδύνου ὁ ἡμερήσιος Τύπος.

Καὶ ἰδοὺ: Κατὰ Ἰούλιον 1951 ἔγραψεν ἡ «Καθημερινή»:

«—Χιλιάδες νέοι, ποὺ δὲν ἐστρατεύθησαν ἐκὼς ἀπὸ τὸ Ἑλληνικὸν Κράτος, ἔχουν ἤδη στρατευθῇ ἀπὸ τὸ κράτος τοῦ Ἰεχωβά, ἀπὸ τοὺς λεγομένους Χιλιαστὰς, οἱ ὅποιοι, διὰ λόγους ποὺ δὲν εἶναι τοῦ παρόντος ν' ἀναπτύξω, ἐμφυσοῦν εἰς τὸ πνεῦμα τῶν προσηλύτων ἀφαντάστους μωρίας καὶ τοὺς ἀποβλακάνουν. Οἱ κογένειαι ἔχουν διαλυθῇ ἀπὸ τὴν δράσιν τῆς

κ νοποιοῦ αἰρέσεως, ἡ ὁποία διδάσκει τοὺς ὁπαδοὺς της, ὅτι ἡμποροῦν νὰ ἐγκαταλείψουν τοὺς γονεῖς των καὶ ὅτι δὲν πρέπει νὰ πηγαίνουν στρατιῶται, ἂν δὲ εἶναι ἀδύνατον, νὰ ἀποφύγουν στράτευσιν, τότε νὰ ἀντιδροῦν παθητικῶς, διότι ἡ ἔννοια τῆς Πατρὶδος εἶναι ἀξία πάσης περιφρονήσεως».

Ἐπίσης καὶ ἄλλη ἐφημερίς ὁ «Ἑλληνικὸς Βορρὰς» Θεσσαλονίκης ἔγραψεν :

— «Ἀφέθη ἐλευθέρα ἡ δρᾶσις μιᾶς ἀντεθνικῆς καὶ ἀντιχριστιανικῆς οργανώσεως. ἡ ὁποία εἶναι ἐξίσου, ἂν ὅχι περισσότερον, καταστρεπτικὴ τοῦ Ἀθέου Κομμουνισμοῦ, διὰ τὸ ἔθνος, τοῦ ὁποίου ὑποσκάπτει τὰ θεμέλια. Πρόκειται περὶ τοῦ Χιλιασμοῦ, ὁ ὁποῖος εἶναι τὸ Ὀρησκευτικόν, οὗτος εἰσαῖν, σκέλος τοῦ Ἀθέου Κομμουνισμοῦ».

Ἀκόμη καὶ ἡ ἐφημερίς «Φῶς» Θεσσαλονίκης ἔγραψεν :

«Ὁ κίνδυνος τοῦ Χιλιασμοῦ παρουσιάζεται τεράστιος, διότι οὗτος δὲν ἀποσκοπεῖ μόνον ν' ἀμυνώσῃ τὴν αἰγλάν τῆς Χριστιανικῆς Θερησκείας καὶ νὰ ὑποσκάψῃ τὰ θεμέλιά της, καί, τῆς Θερησκείας αὐτῆς μὲ τίς ξεχωριστὰς παραδόσεις, καὶ ὑπέροχα ἔθιμα καὶ τοὺς ζωντανούς τύπους, ἀλλὰ προσπαθεῖ καὶ ἐθνικὰ νὰ μᾶς συντρίψῃ».

Αὕτη εἶναι ἡ καμπάνα, τὴν ὁποίαν ἔκρουσεν ὁ Τύπος εἰδοποιήσας δι' αὐτῆς τοὺς ἀρμόδιους Ἐκκλησιαστικούς καὶ Πολιτικούς Ἀρχοντας ἐγκαίρως καὶ σοβαρῶς, διὰ τὸν μέγιστον κίνδυνον τῶν Μαρτύρων τοῦ Ἰεχωβά. Ἀλλὰ, ἀγρόν ἡγόρασαν πάντες!

Δὲν συνιστῶμεν ἐν προκειμένῳ ἡ Ἐκκλησία καὶ τὸ Κράτος νὰ διώκουν τοὺς μάρτυρας τοῦ Ἰεχωβά, διότι οἱ δι' ὧμοι εἶναι ἀντισυνταγματικοὶ καὶ ὅλως ἀτίμητοι πρὸς τὸ πνεῦμα τῆς Χριστιανικῆς Θερησκείας, ἥτις εἶναι ἀγάπη καὶ μόνον ἀγάπη, ἀλλὰ συνιστῶμεν τὴν μετ' ἐπιμελείας διαφώτισιν τῶν Χριστιανῶν Ἑλλήνων, ὅπως προ ἔχωσιν τὴν φθοροποιὸν αὐτὴν αἵρεσιν, προπαγάνδαν καὶ ἐκστρατεῖαν κατὰ τοῦ Χριστιανισμοῦ.

Ἡ Ἐκκλησία καὶ τὸ Κράτος ἀσχολοῦνται μὲ τὰ Μοναστηριακά κτήματα, μὲ τὴν ὕλην, μὲ τοὺς Παλαιοημερολογίτας καὶ ἀφήνουν τὸν Ἑλληνικὸν χριστιανικὸν λαὸν ἀνυπεράσπιστον καὶ ἀδιαφώτιστον καὶ αὐτὸς παραδίδεται ἀμαχητὶ εἰς τὰς δολοφόνους χεῖρας τῶν χιλιαστῶν.

Θλιβερόν πολὺ νὰ ὑποτιμοῖν οἱ ἀρμόδιοι τὸν μέγαν τοῦτον κίνδυνον τοῦ χιλιασμοῦ!

Δυστυχῶς θὰ ἔλθῃ στιγμή, κατὰ τὴν ὁποίαν θὰ κλαύσουν πικρότατα ἐπάνω εἰς τὰ ἔρεπια, ἀλλὰ θὰ εἶναι πλέον ἄργα.

Ὁρθόδοξοι χριστιανοί, φυλαχθῆτε ἀπὸ τοὺς μίγτρους τοῦ Ἰεχωβά, εἶναι ἐχθροὶ τῶν τιμαλφεστέρων σου ἀντικειμένιον, τῆς Θερησκείας τῶν Πατέρων σου καὶ τῆς Πατρὶδος τῆς αἱματοποτίστου.

Προσοχή! αὐτοὶ θέλουν καὶ ἐπιδιώκουν νὰ ἐγκαταστήσουν εἰς ὅλην τὴν γῆν, κατὰ τὸ σχέδιον τῶν πρωτοκόλλων τῆς Σιών, τὸν πανεβραϊσμόν.

Ὅσοι πιστοὶ Ὁρθόδοξοι χριστιανοὶ Ἕλληνες, μὴ δεχθῆτε ἐπ' οὐδενὶ τὸ δηλητήριον τῆς διδασκα-

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΘΗΣΑΥΡΟΥΣ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΓΡΑΦΗΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΓΝΩΣΙΣ ΚΑΙ ΖΩΗ

Σ' αὐτὸ τὸ σημείωμα θὰ ἐπικοινωνήσουμε μὲ τὸν ἀπλοῖκό, ἀλλὰ γεμῆτο χριστιανικὸ μεγαλεῖο Ἀπόστολο Ἰάκωβο. Ὁμιλεῖ μὲ μίαν θυμαστήν ἀκριβειαν καὶ τοποθετεῖ ὠρισμένα ζητήματα εἰς τὴν θέσιν των. Θὰ πρέπη νὰ προσέξουμε ἰδιαίτερος τὰς συστάσεις τοῦ Ἀποστόλου. «Τίς σοφὸς καὶ ἐπιστήμων ἐν ὑμῖν; δειξάτω ἐκ τῆς καλῆς ἀναστροφῆς τὰ ἔργα αὐτοῦ ἐν πραύτητι σοφίας. Εἰ δὲ ζῆλον πικρὸν ἔχετε καὶ ἐρίθειαν ἐν τῇ καρδίᾳ ὑμῶν, μὴ καυχῶσθε καὶ ψεύδεσθε κατὰ τῆς ἀληθείας. Οὐκ ἔστιν αὐτῇ ἡ σοφία ἀνωθεν κατερχομένη, ἀλλ' ἐπίγειος, ψυχικὴ, δαιμονιώδης. Ὅπου γὰρ ζῆλος καὶ ἐρίθεια, ἐκεῖ ἀκαταστασία καὶ πᾶν φαῖλον πρᾶγμα. Ἡ δὲ ἀνωθεν σοφία πρῶτον μὲν ἀγνή ἐστίν, ἔπειτα εἰρηνικὴ, ἐπιεικής, εὐπειθής, μεστὴ ἐλέους καὶ κερπῶν ἀγαθῶν, ἀδιάκριτος καὶ ἀνυπόκριτος» (Ἰακώβου Γ' 13—18).

Λόγια μὲ αἰωνίαν ἀξίαν, ποὺ προκαλοῦν εἰρήνην συγκινήσεως. Λόγια, ποὺ τοποθετοῦν βασικὰς ἀρχὰς τοῦ Χριστιανισμοῦ. Λόγια, ποὺ ἐκτοξεύονται ἀπὸ κεραυνοὶ ἐλέγχου ἐναντίον τῶν συγχρόνων πλαστογράφων τῶν Χριστιανικῶν ἀληθειῶν. Ἀλλ' ἄς προσπαθήσουμε νὰ κατανοήσουμε βαθύτερα τὸ νόημα τῶν συστάσεων τοῦ Ἀποστόλου Ἰακώβου.

Καταφέρεται ἐναντίον ἐκείνων, ποὺ καυχῶνται γιὰ τὰς θερησκευτικὰς τῶν γνώσεις καὶ τὴν Χριστιανικὴν τὴν Σοφίαν! Πολυλογία ἀκατάσχετη χαρακτηρίζει τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς. Κομπασμός θλιβερός καὶ ὑπερφάνεια ἀπέραντη τοὺς συνοδεύει. Ὅπου βρεθοῦν στήνουν τὸν ἄμβωνα τους καὶ γνωρίζουν ἀπὸ ὅλους τοὺς Συνοδικούς κανόνας! Χαρακτηριστικὸν τοὺς γνώριμα εἶναι ἡ πολυπραγμοσύνη, ποὺ δείχνουν γιὰ τὴν ζωὴ τῶν ἄλλων!

Αὐτοὺς λοιπὸν τοὺς ἀντιμετωπίζει ὁ ἀπόστολος. Δὲν ἔχει ἀξία ἡ πολυλογία σας! Δὲν φανερώνει τίποτα ὁ ἐγωῖσμός σας! Τὸ μέτρο τῆς ἀξίας σας ἄς εἶναι τὰ ἔργα σας. «Τίς σοφὸς καὶ ἐπιστήμων ἐν ὑμῖν; δειξάτω ἐκ τῆς καλῆς ἀναστροφῆς τὰ ἔργα αὐτοῦ ἐν πραύτητι σοφίας». Ὡ! Θεῖε Ἰάκωβε νὰ γνωρίζεις ἄραγε προφητικῶς τὸ ἄθλιο κατάντημα μερικῶν συγχρόνων χριστιανῶν καὶ πρὸ παντὸς κληρικῶν, ποὺ καυχῶνται γιὰ τὴν γνώσεως τους, καὶ ποὺ τὰ ἔργα τους ὡς τόσο προκαλοῦν τὴν θλίψιν καὶ τὴν ἀπογοήτευσιν; Ὡ! Θεῖε Ἰάκωβε νὰ ἔβλεπες ἄραγε μέσα ἀπὸ τὰ βάθη τῶν αἰώνων μερικοὺς κληρικούς, ποὺ θὰ μετέβαλαν τὸν ἄμβωνα τους σὲ δημόσια ὕβριστήρια καὶ ἀντὶ νὰ στηρίζουν τίς ψυχὰς τῶν Χριστιανῶν, τίς γοητίζουσιν μὲ ἀμοιβαῖες κατηγορίες; Αὐτοὺς προκαλεῖς μὲ τὴν φράσιν σου «δειξάτω ἐκ τῆς καλῆς ἀναστροφῆς τὰ ἔργα αὐτοῦ ἐν πραύτητι σοφίας»! Τότε ἀξίζει ἡ σοφία καὶ ἡ ἐπιστήμη, ὅταν ἐμπνέουν ἔργα ἀγάπης, καλωσύνης. εὐ

λίας των, ἔστω καὶ διὰ λόγους περιουσίας· εἶναι πάντοτε ἐπικίνδυνον ὡς δηλητήριον καὶ ἔχουν οὗτοι τὴν ἀρχὴν τοῦ «οὐ μὲ πείσεις, κἀν μὲ πείσης.»

γενείας, πρᾶτος! Τότε ὁ σοφὸς καὶ ὁ ἐπιστήμων εἶναι ἄξιοι τῆς ἀποστολῆς τῶν, ὅταν ἀνακουφίζουν τὴν κοινωνίαν μὲ ἔργα ἀγάπης. Μὰ καὶ κατ' ἄλλο ἀκόμη· διὰ τὴν ὑπάρξιν «ἢ καλὴ ἀναστροφή». Ὅταν ἡ ζωὴ ἢ ἰδιωτικὴ εἶναι πνευματικὸ ἄρωμα.

Καὶ προχωρεῖ ὁ ἀπόστολος Ἰάκωβος, τοποθετεῖ τὰς βάσεις ἐνὸς ἀγνοῦ καὶ ὁρατοῦ Χριστιανισμοῦ. Κάνει ἓνα διαχωρισμὸ τῆς Γνώσεως. Τῆς γνώσεως ποὺ πηγάζει κατ' εὐθείαν ἀπὸ τὸν Θεὸ καὶ τῆς γνώσεως, ποὺ πηγάζει ἀπὸ τὸν ἄθλιο ἀνθρώπινον ἐγωισμό! Τὴν γνώσιν, ποὺ πηγάζει ἀπὸ τὸν Θεόν, τὴν ἀποκαλεῖ «ἄνωθεν σοφία» καὶ ἀπυριθμεῖ τὰ γνωρίσματα τῆς. Ἡ ἄνωθεν σοφία, πρέπει νὰ εἶναι ἀγνή, εἰρηνική, ἐπιεικής, εὐσεβής, μεστή ἐλέους, ἀδιάκριτος, ἀνυπόκριτος. Δηλαδή γιὰ νὰ ἀντιληφθοῦμε καλότερα τὸ θέμα. Ὁ ἄνθρωπος, πὺρ ἢ καρδιά του εἶναι πλημυρισμένη ἀπὸ Θεϊκὴ γνώσι, ὁ ἄνθρωπος ποὺ εἶναι ἐπόπτης τῶν Θεῶν μεγαλεῖων, δὲν ἔχει κανένα ὕλικόν συμφέρον *εἶναι ἄγνός*, ὅταν συνομιλῇ καὶ μὲ ἀντιπάλους ἀκόμη, δὲν ταράσσεται δὲν ὀργίζεται· *εἶναι εἰρηνικός*. Συγχωρεῖ μὲ καλὴν σύνη *εἶναι ἐπιεικής* δὲν ἐπιμένει μὲ φανατισμὸν στὶς ἀπόψεις του καὶ πειθαρχεῖ· *εἶναι εὐπειθής*. ἀγαπᾷ καὶ βοηθεῖ τὸν συνάνθρωπόν του καὶ ὅταν ἀκόμη δὲν συμφωνεῖ μαζὺ του· *εἶναι μεστός ἐλέους*. Δὲν ξεχωρίζει κανένα, τοὺς ἀγαπᾷ ὅλους ἐξ ἴσου· *εἶναι ἀδιάκριτος*. Καὶ τέλος εἶναι εἰς ὅλας τὰς ἐκδηλώσεις του εἰλικρινής· *εἶναι ἀνυπόκριτος*. Αὐτὰ εἶναι τὰ γνωρίσματα τοῦ χριστιανοῦ σοφοῦ, εἴτε φέρεται τὸ ἔντιμο σχῆμα τοῦ κληρικοῦ, εἴτε ἀνήκει εἰς τὰς τάξεις τῶν λαϊκῶν.

Πόση θλίψι νοιώθει κανεὶς ὅταν βλέπῃ τοὺς χριστιανούς Σοφοὺς νὰ μὴ παρουσιάζουν τὰ γνωρίσματα αὐτά! Ὁ ἴδιος ὁ Θεὸς Ἰάκωβος χαρακτηρίζει τὴν σοφία, ποὺ δὲν παρουσιάζει τὰ γνωρίσματα αὐτὰ «δαιμονική». Καρπὸς τῆς δαιμονικῆς αὐτῆς γνώσεως εἶναι ὁ ζῆλος, ἡ ἐριθμία, ἡ ἀκαταστασία καὶ πᾶν φαῦλον πρᾶγμα. Δὲν ἔχει σημασίαν ἂν τὸ θέμα μιᾶς συζητήσεως, εἶναι θρησκευτικὸ καὶ αὐτοὶ, ποὺ τὸ συζητοῦν ἄνθρωποι τῆς Ἐκκλησίας. Ἄν δὲν ἔχη τὰ γνωρίσματα τῆς θεϊκῆς σοφίας εἶναι συζητήσεως δαιμονική. Πολλὲς φωνές, θυμοί, φανατισμοὶ καὶ τὸ θλιβετότερον ἀκόμη ἀρεταίς καὶ χυδαῖς λέξεσι δὲν εἶναι ποτὲ δείγματα χριστιανικῆς σοφίας, οὔτε συμβάλλουν στὴν ἀνέυρεσι τῆς ἀληθείας. Τὸ λέει καθαρά ὁ ἀπόστολος Ἰάκωβος: «μὴ κατακαυχᾶσθε καὶ ψεύδεσθε», «εἰ ζῆλον πονηρὸν ἔχετε καὶ ἐριθμίαν». Γι' αὐτὸ στὴ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν, εὐκολὰ συναντᾶμε ἀκαταστασία καὶ κάθε φαῦλο πρᾶγμα.

Τι νὰ προσθέσῃ κανεὶς στὸν ὑπέρτοχον αὐτὸ ρεαλισμὸ τοῦ Ἀποστόλου Ἰακώβου; Τονίζει ἓνα—ἓνα τὰ προσόντα, ποὺ πρέπει νὰ ἔχη ἡ Χριστιανικὴ γνώσις καὶ ἡ Χριστιανικὴ ζωὴ. Τὰ ἐπαναλαμβάνουμε: Ἀγνότης πεποιθήσεων. Εἰρήνη. Ἐπιεικεία. Εὐπείθεια. Ἐλεημοσύνη. Εἰλικρίνεια. «Ὅλα αὐτὰ συνιστοῦν τὴν μεγάλην βάσιν τοῦ Χριστιανισμοῦ, τὴν ἀγάπην.

.... Ἀς τὸ προσέξουμε· οἱ πολλὰς φωνές καὶ οἱ φανατισμοὶ δὲν ἔχουν καμμιὰ σχέσιν μὲ τὴν Χριστιανικὴ ἀλήθεια.

..... Ἡ γαλήνη, ἡ ἀγάπη εἶναι παιδιὰ τῆς Χριστιανικῆς ἀληθείας.

ΣΥΝΕΣΙΣ ΚΑΙ ΣΥΝΟΧΗ

Ἐνας παράγων, ὅστις συνετέλεσε ἀναμφισβητήτως εἰς τὴν διεξαγωγὴν τοῦ ἀγῶνος καὶ ἐπέφερε τὸ εὐχάριστον ἀποτέλεσμα τῆς σημερινῆς πραγματικότητος ὑπῆρξε ἡ συνοχὴ τοῦ κόσμου μας. Ἦτο πράγματι ἀξιοθαύμαστον τὸ φαινόμενον τῶν ὄντων τὴν Ἑλλάδα ἀδελφῶν, συσπειρωθέντων περὶ τοῦ Κέντρου καὶ σκεπτομένων κατὰ τρόπον ἐνιαῖον καὶ ἀρραγῇ. Αὐτὴ ἡ συνοχὴ ἐστάθη ἐμπόδιον εἰς τοὺς ἀντιπάλους μας· αὐτὴ ἡ συνοχὴ ἐξησφάλισε τὸ μαχητικὸν φρόνημα τῆς παρατάξεώς μας καὶ ἀπεμπόλισε τὴν ἡττοπάθειαν· αὐτὴ ἡ συνοχὴ τέλος κατέστησε τὸ μέγιστον ἀρραγές. Τώρα οὐδὲν μείωνει τὴν ἀξίαν τῆς συνοχῆς αὐτῆς τὰ ἐλάχιστα παραδείγματα ἀντιλογίας καὶ κακοθελίας. Ἀπ' ἐναντίας κατέστη εὐκολὸν νὰ ἐπισημανθοῦν τὰ κακοποιὰ στοιχεῖα, τὰ ὁποῖα ἀσφαλῶς ἀπετέλουν ἐπιζήμια ζιζάνια. Ἀλλωστε κάθε ἀγὼν ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ τοιαύτας μικρότητας, χωρὶς ὥς ὅσο νὰ χάσῃ πολλοσθημόριον ἀπὸ τὴν αἴγλην του.

Σχετικὴ μὲ τὴν ἐπιδειχθεῖσαν συνοχήν ὑπῆρξε καὶ ἡ Σύνεσις. Οὐδεὶς θὰ δυνηθῇ νὰ μᾶς κατηγορήσῃ ὅτι κατεφύγαμεν εἰς ἀκρότητα. Οὐδεὶς θὰ δυνηθῇ νὰ ἀμφισβητήσῃ, ὅτι, καθ' οἷονδ' ἦτοτε τρόπον διεξήχθη ὁ ἀγὼν, ἐπέτυχε, ἀποκλειομένης ἄλλης τακτικῆς. Τὰ γεγονότα ἐδικαίωσαν πανηγυρικῶς τὴν τότε κατάστασιν καὶ αἱ ὕλα καὶ μερικῶν ἀναιδῶν κυναρίων δὲν θὰ μπορέσουν ποτὲ νὰ σιγήσουν τὸν ὕμνον τῆς ἐπιτυχίας.

Σύνεσις λοιπὸν καὶ Συνοχή, ὑπῆρξαν οἱ ἀξιοθαύμαστοι παράγοντες ἐνὸς ἀγῶνος, τὸν ὁποῖον ἡ Ἱστορία ἀσφαλῶς θὰ χαρακτηρίσῃ ὡς ἀνάτασιν τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς πρὸς τοὺς κόσμους τῶν αἰώνων πνευματικῶν ἀξιών καὶ ὡς θρᾶμβον τῶν δυνάμεων τῆς ἐλευθερίας τῆς σκέψεως.

Αὐτῶν ὅμως τῶν παραγόντων, τῆς Συνοχῆς δηλαδή καὶ τῆς Συνέσεως ἔχει καὶ σήμερον ἀνάγκην ἡ ἀγωνιζομένη Ὁρθοδοξία. Τώρα μάλιστα, ὅτε εἰς τὴν ἡγεσίαν τοῦ ἀγῶνος προστεθῇ καὶ ὁ ὄγκος τῶν κύρτους τῶν Ἀρχιερέων μας, αἱ δύο αὐταὶ ἀρεταὶ θὰ πρέπει νὰ ἐκδηλωθοῦν μετὰ θρησκευτικῆς εὐλαβείας. Σύνεσις! ὅχι ὅ,τι ἐμπνέει τὸ συναίσθημα καὶ οἱ ὑπάρχοντες δεσμοὶ· ἄλλ' ὅ,τι ἐπιβάλλει αὐτὸ τοῦτο τὸ συμφέρον τῆς Ὁρθοδοξίας. Σύνεσις! ὅχι ἀπεμπόλισις ἀποδεδειγμένων φίλων καὶ συνηγόρων καὶ τυχοδιωκτικὸς πειραματισμὸς μὲ ἀγνώστους καὶ ψυχρὸς. Σύνεσις! ὅχι ἀχάριστος διαγραφὴ προσφερθεῖσων ὑπηρεσιῶν καὶ πίστις εἰς ἀστηρίκτους ὑποσχέσεις. Σύνεσις! πρὸ παντὸς ἄλλου πειθαρχία εἰς τοὺς ὑπευθύνους χεριστάς τοῦ ἔργου, τὴν ἡγεσίαν τοῦ ἀγῶνος!

Συνοχή! ὅχι φατριασμοὶ καὶ σπερμολογίαι· ἀλλ' ἐνότης· ἄκαμπτος. Συνοχή! Ὅχι πράξεις

Ἡ ΠΟΡΕΙΑ ΤΗΣ ΣΤΡΑΤΕΥΟΜΕΝΗΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Καὶ διὰ τοῦτο πρέπει νὰ παρακαλῶμεν ἀδελφίμως τὸν Οὐράνιον Πατέρα, νὰ μὴ μᾶς εἰσενέγκῃ εἰς πειρασμόν, καὶ νὰ ἐκριζώσῃ κατὰ μικρὸν ὅλα τὰ σκάνδαλα καὶ τὰς αἱρέσεις, διὰ νὰ μὴ φαρμακευθῶμεν καὶ ἡμεῖς ἀπὸ αὐτὰς, καὶ μάλιστα εἰς τούτους τοὺς ἐπικινδυνωτάτους καιροὺς, ὅπου βλέπομεν, ὅτι ὁ Χριστιανισμὸς εἶναι μεμερισμένος εἰς διαφοροὺς αἱρέσεις.

Ὁ μόνος σκοπὸς τῶν διωκτῶν ἦτον τὸ νὰ ἐξολοθρεύσωσι τὴν ἀλήθειαν· ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ Ἐκκλησία τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ εἶναι θεμελιωμένη εἰς αὐτὸν τὸν ἴδιον, ὡς εἰς πέτραν, κατὰ τῆς ὁποίας πύλαι ἄδου οὐ κατισχύσουσι (Ματθ. στ', 18), διὰ τοῦτο δὲν ἠδυνήθησαν, μήτε θέλει δυνηθῶσι νὰ τὸ ἐπιτύχωσι. Οἱ Ἅγιοι Πατέρες συνέστηκαν ἐν συνόψει ὅλας τὰς σωτηριώδεις ἀληθείας, ὅσαι περιέχονται εἰς τὰ θεῖα βιβλία, καὶ πιστεύονται ὡς ἀληθεῖς ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας, διὰ νὰ εἶναι εὐληπτότεροι εἰς καθ' ἓνα, καὶ διὰ νὰ διακρίνονται οἱ Ὁρθόδοξοι ἀπὸ τοὺς Κακοδόξους.

Τὰ θεῖα βιβλία, ὅσα περιέχουσι τὴν διδασκαλίαν τῆς Ἐκκλησίας, δὲν εἶναι ὀλίγα, καὶ τὰ ἐν αὐτοῖς ἀποκεκαλυμμένα μυστήρια δὲν εἶναι εὐληπτα εἰς καθ' ἓνα. Ἄν θεωρήσωμεν πρὸς τοῦτοις τῶν ἀνθρώπων τὴν διάφορον φύσιν καὶ κατάληψιν, καθ' ὅσον δὲν εἶναι πᾶς ἕνας ἀρκετὸς νὰ καταγίνεται εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τῆς Ἀγίας Γραφῆς (τὸ ὁποῖον εἶθε νὰ ἦτον δυνατόν), ἡ ὠφέλεια τῶν ἀπλουστερῶν χριστιανῶν ἐξ ἀνάγκης ἀπῆται μίαν εὐσύνοπτον ἐπιτομὴν τῆς ἀναγκασιότατης διδασκαλίας, διὰ νὰ βλέπῃ πᾶς ἕνας, καὶ νὰ μνημονεύῃ εὐκόλως, ὅσα εἶναι ἀναγκαῖα πρὸς σωτηρίαν.

Ποῖον εἶναι τὸ Σύμβολον τῆς πίστεως.

Αὕτη ἡ ἐπιτομή ὀνομάζεται «Σύμβολον τῆς πίστεως» καὶ εἶναι ἡ ἐξῆς: Πιστεύω εἰς ἓνα Θεόν, Πατέρα Παντοκράτορα,..... Ἀρχεται δὲ τὸ Σύμβολον τῆς πίστεως ἀπὸ τὴν πίστιν αὐτὴν, ἥτις ὑφίσταται εἰς τὴν ἐγκάρδιον ἀποδοχὴν τοῦ Εὐαγγελίου.

Ἀρχεται τὸ Σύμβολο εὐλόγως ἀπὸ τὴν π

ἐσπευσμένοι καὶ ἄκριτοι, ἀλλ' ἐνέργεια ὁμαδικὰ καὶ πειθαρχημένοι.

Ἀπευθυνόμεθα πρὸς τοὺς ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα ἀδελφοὺς, τοὺς ὀνειδισθέντας, τοὺς τλαιπωρηθέντας, τοὺς ἐξυβρισθέντας καὶ διωχθέντας πρὸς ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι ἐχαρακτηρίσθησαν ὡς ραγιαδες καὶ τονίζομεν εἰς αὐτούς:

Ἀδελφοί ἐάν ἐλκρινῶς πιστεύετε εἰς ἐκεῖνα, διὰ τὰ ὁποῖα ἀγωνίζεσθε, ἐπιδείξατε Συνεσιν καὶ Συνοχήν. Ἀποδείξατε, ὅτι εἴσθε ἓνα Σῶμα πειθαρχοῦν εἰς τὴν ὑπεύθυνον κεφαλὴν καὶ Συνεχόμενον ἀρρήκτως.

Μόνον μὲ τὸν τρόπον αὐτὸν θὰ νικήσωμεν. Διαφορετικὰ θὰ μοιάσουμε μὲ τὰ σαλλιγγάρια ποῦ βγίνουσι μὲ τὴν βροχὴν καὶ κρύβονται μὲ τὸν ἥλιον.

στὴν διότι μόνη ἡ πίστις διδάσκει τὸν ἄνθρωπον, τίνι τρόπῳ δύναται νὰ διαλλαγῇ μὲ τὸν Θεόν, καὶ καθὼς λέγει ὁ Ἀπόστολος Ἑβρ. ια', 6. «Χωρὶς πίστεως ἀδύνατον εὐαρεσθῆσαι (τῷ Θεῷ)». Διὰ τῆς λέξεως Εὐαγγέλιον ἐννοεῖται, καθὼς εἰπομεν ἀνωτέρω, ἡ εὐφρόσυνος διδασκαλία τῆς ἀπολυτρώσεως τῶν ἀνθρώπων διὰ τοῦ Μονογενοῦς Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ καὶ μεῖτορ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Πιστεύει, ὅστις δέχεται ταύτην τὴν διδασκαλίαν μὲ καρδίαν μετανοοῦσαν· συγκαταριθμεῖται δὲ μὲ τοὺς ἀπίστους ὅστις τὴν ἀποβάλλει. Ἡ ἀποδοχὴ τῆς ὑψηλῆς ταύτης διδασκαλίας ὀνομάζεται πίστις· ἐπειδὴ δὲν καταλαμβάνομεν αὐτὴν τὴν διδασκαλίαν μὲ τὴν δύ' αὐτῶν τοῦ φυσικοῦ λόγου (ὡς ἐδείχθη εἰς τὴν ἀρχὴν τούτου τοῦ μέρους), ἀλλ' ἐπειδὴ αὕτη ἀπεκαλύφθη εἰς ἡμᾶς ἀμέσως παρ' αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ εἰς τὴν ἁγίαν Γραφήν. Ὅταν ὁ Σωτὴρ ἡμῶν λέγῃ πρὸς τοὺς ἰδίους μαθητάς. «Πορευθέντες εἰς τὸν κόσμον ἅπαντα, κηρύξατε τὸ Εὐαγγέλιον πάσῃ τῇ κτίσει· ὁ πιστεύσας καὶ βαπτισθεὶς σωθήσεται, ὁ δὲ ἀπιστήσας κατακριθήσεται» (Μάρκ. 15', 15,) φανερῶναι μὲ τοῦτο, ὅτι ἡ ἀποδοχὴ τοῦ Εὐαγγελίου εἶναι ἡ πίστις, καθὼς ἡ ἀποβολὴ τούτου εἶναι ἡ ἀπιστία.

Τὶ εἶναι ἀναγκαῖον εἰς τὴν ἀληθῆ πίστιν;

Ἀπαιτοῦνται δὲ ἀναγκαίως εἰς τὴν ἀποδοχὴν τοῦ Εὐαγγελίου, ἡγουν εἰς τὴν ἀληθῆ πίστιν, δύο: Πρῶτον τὸ νὰ γνωρίσῃ ὁ ἄνθρωπος, ὅτι εἶναι ταλαίπωρος καὶ πτωχὸς ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, ὅτι ὑπόκειται εἰς τὴν δικαίαν αὐτοῦ ὀργήν, καὶ ὅτι δὲν δύναται νὰ δικαιωθῇ ἀφ' ἑαυτοῦ ἐπὶ τῆς δικαίας αὐτοῦ κρίσεως· διὰ τοῦτο ὁ Προδρόμος τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν (Ματθ. γ', 2), καθὼς καὶ αὐτὸς ὁ Σωτὴρ (Αὐτ. γ', 17), καὶ ὁ Ἀπόστολος αὐτοῦ Πέτρος (Πράξ. β', 28), ἄρχονται τοῦ κηρύγματος μὲ ταῦτα τὰ λόγια «μετανοεῖτε».

Δεύτερον, τὸ νὰ δεχθῇ ἀδιστακτικῶς τὴν διδασκαλίαν τῶν προφητῶν καὶ τῶν Ἀποστόλων, καὶ νὰ πιστεύσῃ βεβαίως, ὅτι ὁ κηρυχθεὶς ὑπ' αὐτῶν Ἰησοῦς Χριστὸς εἶναι ὁ λυτρωτὴς τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Καὶ εἰς τοῦτο ὑφίσταται ἐξαιρέτως ἡ οὐσία τῆς Εὐαγγελικῆς πίστεως· καθὼς περὶ τούτου πληρέστατα μαρτυροῦσιν αἱ ἐπιστολαὶ τοῦ Παύλου. Οὕτω λέγει Ρωμ. γ', 22. «Δικαιοσύνη δὲ Θεοῦ διὰ πίστεως Ἰησοῦ Χριστοῦ εἰς πάντας καὶ ἐπὶ πάντας τοὺς πιστεύοντας» τὸ αὐτὸ μαρτυρεῖ καὶ εἰς ὅλον τὸ ἐπόμενον κεφάλαιον, καὶ Γαλάτ. β', 16. «Ἡμεῖς εἰς Χριστὸν Ἰησοῦν ἐπιστευσάμεν, ἵνα δικαιωθῶμεν ἐκ πίστεως Χριστοῦ, καὶ οὐκ ἐξ ἔργων Νόμου».

Περὶ δικαιοσύνης πίστεως

Αὕτη ἡ πίστις ὀνομάζεται ἡ δικαιοῦσα πίστις· καθότι δι' αὐτῆς δικαιούται ὁ ἄνθρωπος ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ καὶ χωρὶς ἔργων νόμου, καθὼς διδάσκει ὁ Παῦλος, Ρωμ. ια', 6. Ἐπειδὴ τίνι τρόπῳ δύναται τὰ ἀνθρώπινα ἔργα νὰ δικαιώσωσι τὸν ἄνθρωπον, ὁπόταν οὗτος δὲν δύναται νὰ δικαιωθῇ, πᾶρεξ ἀφ' οὗ πρῶτον ὁμολογήσῃ, ὅτι εἶναι πταιστής καὶ τῆς θείας ὀργῆς ἄξιος;

Εὐθὺς ὅμως, ἀφ' οὗ δικαιωθῇ ὁ ἄνθρωπος διὰ τῆς πίστεως χρεωστεῖ νὰ δεῖξῃ τὴν πίστιν διὰ τῶν

ἔργων, καὶ νὰ φυλάξῃ τὴν ἀποκτηθεῖσαν δικαιοσύνην διὰ τῆς τηρήσεως τῶν θεῶν ἐντολῶν· διότι ἡ πίστις πρέπει νὰ εἶναι «Δι' ἀγάπης ἀνεργουμένη» κατὰ τὸν Ἀπόστολον» Γαλ. ε. β'. Ἡ δικαιοσύνα πίστεως εἶναι ἡ πληροφορία, ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς εἶναι ἀναγκαῖος, δύναται, καὶ θέλει νὰ μᾶς σώσῃ, ὅταν ἡμεῖς τὸν ζητήσωμεν μετὰ πεποίθησιν καὶ ἐλπίδα· καθ' ὅσον αὐτὴ ἡ πληροφορία μᾶς ὁδηγεῖ εἰς τὸ νὰ τὸν ζητήσωμεν αὐτὸν μόνον καὶ ὅλον. Ἡ τοιαύτη πίστις ὀνομάζεται πρὸς τοὺς πίστες ζῶσα καὶ πίστις σώζουσα, καὶ κυριεύει (καθὼς λέγει ὁ ἡμέτερος συγγραφεὺς) τὸν νοῦν καὶ τὴν καρδίαν.

Τι ἐστὶ ζῶσα πίστις; Μία τοιαύτη πίστις ὀνομάζεται ζῶσα πίστις· ἐπειδὴ ὁ σπινθήρ τῆς ἀνυποκρίτου πίστεως ἀναξωπυροῦται μετὰ τὴν συνειδήσιν προκοπὴν εἰς τὴν ἀρετὴν. Ὅταν ὅμως ὁ ἄνθρωπος δὲν ὁμολογῇ τὴν ἰδίαν ἀθλιότητα ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, μήτε θέσῃ ὅλην τὴν ἐλπίδα καὶ πεποίθησιν τῆς σωτηρίας αὐτοῦ εἰς τὸν σωτῆρα Χριστόν, ἢ δὲν διάγῃ ζωὴν Χριστιανικὴν, τοῦ τριούτου ἢ πίστες εἶναι νεκρά, καθ' ὑπόκρισιν καὶ ματαία.

(Συνεχίζεται)

ΤΑ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ 1953

Τὰ ἡμερολόγια τοῦ ἐρχομένου ἔτους εἰς ἔκδοσιν τριχρωμὸν καὶ καλαισθητικὴν, ἤρξαν ἤδη ἐκτυπούμενα.

Παρακαλοῦμεν δὲ τὰ παραρτήματα ὅπως μᾶς ἀποστήλουν τὸν ἀριθμὸν τῆς παραγγελίας των, εἰς ἡμερολόγια τοίχου καὶ τσέπης, διὰ τὴν ἔγκαιρον ἀποστολὴν τούτων.

ΕΝΩΣΙΣ ΝΕΩΝ Γ. Ο. Χ. Ε.

Ἡ Ἑνωσις τῶν Νέων φέρει εἰς γνῶσιν τῶν μελῶν τῆς, ὅτι προσεχῶς θέλει κάμει ἐναρξιν κηρυγμάτων, μαθημάτων μουσικῶν, καὶ κατηχητικῶν μετὰ διαφόρους ὁμιλητάς. Καὶ καλοῦμεν πάντας ἐν γένει ὅπως ἐνδιαφερόμενοι διὰ τὸν τόπον καὶ χρόνον, διαρχόμενοι ἐκ τῶν Γραφείων τῆς Ἑνώσεως, ἐκάστην Δευτέραν 7—9.

Ἐκ τῆς Ἑνώσεως;

ΟΜΙΛΕΙ Ο ΙΕΡΟΣ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

(Συνεχεια)

Οἱ ὄντως Χριστιανοὶ ὀλίγοι.

Ἡ ὑπερόχος δύναμις καὶ ἐνέργεια τῆς διδασκαλίας τοῦ Εὐαγγελίου.

Θέλω ν' ἀποδείξω ἀπὸ τὰς ἁγίας Γραφὰς καὶ νὰ σὰς πληροφορήσω, ὅτι ὅλοι οἱ λεγόμενοι Χριστιανοί, δὲν εἶναι Χριστιανοί· ἀλλὰ, μόνον τὸ ὄνομα Χριστιανῶν ἔχοντες, φρεναλιάζονται μετὰ τὴν ψιλὴν ὀνομασίαν.

Κατὰ μὲν τὸν λόγον, εἶναι Χριστιανοὶ πολλοί· κατὰ τὸν τρόπον, ὀλίγοι καὶ σπάνιοι. Κατὰ τὸ σχῆμα, ὡς Χριστιανοί, καὶ ὡς Χριστοῦ μαθηταί· κατὰ δὲ τὸν τρόπον προδίδται. Κατὰ τὸν λόγον εὐσεβεῖς καὶ εὐσεβιστῶν· ἀλλὰ κατὰ τὸν τρόπον, ἀσεβεῖς καὶ ἀνελεήμονες· μετὰ τὸ ὄνομα Χριστιανοί, μετὰ τὰ ἔργα ὅμως ἔθνη· καθὼς ἐπροείπεν ὁ προφητὴν Ἰσαΐδ, ὅτι «ἐσμίχθησαν μετὰ τὴν ἔθνη, καὶ ἐμαθὴν τὰ ἔργα των». Πῶς νὰ λογίζομεθα Χριστιανούς τοὺς

πράσσοντας τὰ τοιαῦτα; μετὰ ποῖον πρόσωπον τοιοῦτον νὰ ὀνομάζονται Χριστιανοί; καὶ πῶς προσέρχονται εἰς τὰ θεῖα μυστήρια οἱ τῶν ἐθνικῶν χειρότεροι; Διότι, καθὼς ἡ παρθένος κόρη, ἐνόσω μὲν φυλάττει τὴν παρθενίαν αὐτῆς, εὐλόγως καὶ ἀξίως ὀνομάζεται, καὶ εἶναι παρθένος· ἀφοῦ δ' ἀπατηθῇ ἀπὸ κανένα, καὶ φθαρῇ, καὶ χάσῃ τὴν παρθενίαν, δὲν εἶναι πλέον παρθένος· οὕτω καὶ ὁ καλούμενος Χριστιανός, ἐὰν παραβῇ τὰς συνθήκας, καὶ καταπατήσῃ τὰς ὑποσχέσεις καὶ ἀθετήσῃ τὸν λόγον τοῦ Εὐαγγελίου, καὶ πράττῃ τὰ τῶν ἔθνων, δὲν ὠφελεῖται πλέον τίποτε ἀπὸ τὴν ψιλὴν Χριστιανικὴν ὀνομασίαν.

Ὅταν ἴδῃς τοὺς φαινομένους Χριστιανούς νὰ βδελύσσονται τὴν ἁγίαν Γραφήν, καὶ ἀντὶ αὐτῆς μετ' ἀγωνιώδους εὐχαριστήσεως, νὰ ἀναγινώσκουν διάφορα αἰσχρὰ περιοδικά, καὶ νὰ μισῶσι τοὺς λαλοῦντας τὰ θεῖα λόγια, καὶ ἀπεναντίας νὰ εὐφραίνονται καὶ νὰ ἀγάλλονται εἰς παντὸς εἶδους εὐτραπελογίας καὶ αἰσχρολογίας, ἐνθυμήσου τὸ ρηθὲν ὑπὸ τοῦ Κυρίου,

«Εἰ ὁ κόσμος ὑμᾶς μισεῖ, γινώσκετε ὅτι ἐμὲ πρῶτον ὁμῶν μεμίσηκεν· εἰ ἐμὲ ἐδίωξαν, καὶ ὑμᾶς διώξουσιν».

Οὔτε ἀπολογία, οὔτε ἀφορμὴν ἔχει κανεὶς νὰ προβάλλῃ. Ἀπὸ ἄκρον τῆς γῆς ἕως ἄκρον τῆς γῆς βοᾷ ἡ θεία Γραφή, καὶ παραινεῖ, καὶ ἐλέγχει, καὶ νουθετεῖ, καὶ διαμαρτύρεται, καὶ ἀπειλεῖ. Διὰ τοῦτο λέγει ὁ Δεσπότης ἡμῶν, «Ὁ ὀφειλὸν ἐμέ, καὶ μὴ λαμβάνων τὰ ρήματά μου, ἐγὼ οὐ κρίνω αὐτόν· ὁ λόγος, ὃν ἐλάλησα, κρίνει αὐτόν ἐν τῇ ἐσχάτῃ ἡμέρᾳ». Καὶ πάλιν λέγει. «Εἰ μὴ ἤλθον καὶ ἐλάλησα αὐτοῖς, ἁμαρτίαν οὐκ εἶχον· νῦν δὲ πρόφασιν οὐκ ἔχουσιν περὶ τῆς ἁμαρτίας αὐτῶν».

—Δὲν περὶ ψευδοπροφητῶν καὶ ψευδοδιδασκάλων.

Ἡ Δύναμις τῶν ἀκροαζομένων τὰ θεῖα Λόγια.

Μὲ πίστιν καὶ ζῆλον ἀκροαζόμενος τὰ θεῖα λόγια, καὶ μύρια δεινὰ ἂν ὁρμήσῃ κατεπάνω σου, θέλεις εὐκόλα τὰ ὑποφέρει, λαβὼν ἀπὸ τὰς θείας Γραφὰς ἀρετὴν ἀφορμὴν ὑπομονῆς καὶ φιλοσοφίας. Καί, ὡς καταγελά τὰ κύματα ὅστις πάντοτε στέκει ἐπάνω τῆς πέτρας, οὕτω ὅστις ἐκκλησιάζεται ἀδιακόπως καὶ ποτίζεται μετὰ τὰ θεῖα λόγια, στήσας τὸν ἑαυτὸν τοῦ ἐπάνω τῆς ὁρμῆς κρίσεως τῶν πραγμάτων ὡς ἐπάνω πέτρας, ἀπὸ τίποτε ἀνθρώπινον δὲν θέλει κυριευθῇ, γενόμενος ἀνώτερος τῆς τῶν βιωτικῶν πραγμάτων ἐπιδρομῆς. (Εὐκωμιαστικὴ Ὀμιλία εἰς τὴν Ἀγ. Λουκιανόν.)

Τῶν Εὐαγγελίων ἡ ὑπερόχος. Ἀληθεύει μὲν, ὅτι πάσης Γραφῆς θεοπνεύστου ἡ ἀνάγνωσις φέρει τοὺς προσέχοντας εἰς ἐπίγνωσιν τῆς εὐσεβείας· ἀλλὰ τῶν Εὐαγγελίων ἡ σεβαστὴ Γραφή περιέχει διδάγματα ὑψηλότερα. Τὰ εἰς αὐτὴν διαλαμβανόμενα εἶναι Ὑψίστου Βασιλέως θεοπίσματα. Διὰ τοῦτο καὶ ἀπειλοῦνται μετὰ κόλασιν φοβεράν οἱ μὴ φυλάττοντες ἀκριβῶς ὅσα αὐτὸς εἶπε. Διότι ἐάν, ὅστις παραβαίνει τοὺς νόμους τῶν ἐπὶ γῆς ἀρχόντων, ὑποφέρῃ τιμωρίαν ἀδυσώπητον, πόσον μᾶλλον θέλει δοθῇ

εἰς βιόταν ἀνυποφόρον, ὅστις ἀθετεῖ τοῦ ἐπουρανίου Δεσπότου τὰ προστάγματα;

— *Περὶ τοῦ κατὰ Θεὸν πολιτεύεσθαι ὁμιλία*

Πνευματικὸν λειβάδιον, καὶ παράδεισος τρυφῆς εἶναι τῶν Θεῶν Γραφῶν ἡ ἀνάγνωσις· καὶ παράδεισος δὲ καλλύτερος τοῦ Παραδείσου ἐκείνου. Τὸν παράδεισον τοῦτον ἐφύτευσεν ὁ Θεὸς ὄχι εἰς τὴν γῆν, ἀλλ' εἰς τὰς ψυχὰς τῶν πιστευόντων. Τὸν παράδεισον τοῦτον δὲν ἔβαλε οὔτε εἰς τὴν Ἑδέμ οὔτε κατὰ ἀνατολὰς, περιορίσας αὐτὸν εἰς ἓνα τόπον, ἀλλὰ πανταχοῦ τῆς γῆς τὸν ἐξήπλωσε, καὶ εἰς τὰ πέλαγα τῆς Οἰκουμένης τὸν ἐξέτεινε. Καὶ οἷον διὰ καθ' ὅλην τὴν Οἰκουμένην ἤπλωσε τὰς Γραφάς, ἃ κοῦσε τὸν προφήτην λέγοντα, «Ὁ φθόγγος τῶν ἐξῆλθεν εἰς ὅλην τὴν γῆν, καὶ τὰ λόγια τῶν ἔως εἰς τὰ ἄκρα τῆς Οἰκουμένης».

Καὶ εἴτε πρὸς τοὺς Ἰνδοὺς ὑπάγεις, τοὺς ὁποίους ἀνατέλλων ὁ ἥλιος βλέπει πρῶτους εἴτε εἰς τὸν Ὁκεανόν, εἴτε εἰς τὰς Βρετανικὰς ἐκεῖνας Νήσους· εἴτε εἰς τὸν Εὐξείνιον Πόντον πλεούσας, εἴτε εἰς τὰ Νότια μέρη καταβεῖς, ὅλους παντοῦ θέλεις ἀκούσεις φιλοσοφοῦντας ἀπὸ τῆς Γραφῆς, μετὰ φωνὴν μὲν ἄλλην, μετὰ πίστιν δὲ ὄχι ἄλλην, καὶ μετὰ γλῶσσαν μὲν διάφορον, μετὰ νοῦν ὅμως σύμφωνον. Διότι κατὰ μὲν τὸν ἥχον τῆς γλώσσης διαφέρουν, κατὰ δὲ τὸν τρόπον τῆς εὐσεβείας εἶναι οἱ αὐτοί· καὶ βαρβαρίζουν μὲν κατὰ τὴν γλῶσσαν, ἀλλὰ φιλοσοφοῦν κατὰ τὴν γνώμην· καὶ σοιοικίζουσιν μὲν εἰς τὴν ῥημαίαν, εὐσεβοῦν δὲ εἰς τὸν τρόπον. Εἶδες πόσον εἶναι μακρὸς ὁ Παράδεισος οὗτος, ἔως εἰς τὰ ἄκρα τῆς Οἰκουμένης ἐκτεινόμενος;

Ἐδῶ δὲν εἶναι ὅφιν καθαρὸς ἀπὸ τὰ θηρία· εἶναι ὁ τόπος καὶ τειχίζεται μετὰ τοῦ πνεύματος τὴν χάριν.

Ἐχει δὲ καὶ πηγὴν ὁ παράδεισος οὗτος, καθὼς ἐκεῖνος, πηγὴν μητέρα ποταμῶν μυρίων, ὅχι τέσσαρων. Διότι ἡ πηγὴ αὕτη ἐκχύνει ὄχι τὸν Τίγρητα, οὐδὲ τὸν Εὐφράτην, οὐδὲ τὸν Αἰγύπτιον Νεῖλον, οὐδὲ τὸν Ἰνδὸν Γάγγην, ἀλλὰ μυρίους ποταμούς.

Τίς τὰ λέγει ταῦτα; Αὐτὸς ὁ Θεός, ὅστις μᾶς ἐχαρίσε τοὺς ποταμούς. Διότι λέγει, «Ὁ πιστεύων εἰς ἐμέ, καλῶς εἶπεν ἡ Γραφή, ποταμοὶ ἐκ τῆς κοιτίας αὐτοῦ ρεῖουσιν ὕδατος ζωῆς». Εἶδες πῶς ἐκχέονται ἀπὸ τὴν πηγὴν ἐκείνη ὄχι τέσσαρες ποταμοί, ἀλλ' ἀριθμὸς αὐτῶν ἀδιόριστος. Ὅχι μόνον κατὰ τὸ πλῆθος, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν φύσιν εἶναι θαυμαστὴ ἡ πηγὴ. Διότι ἀπ' αὐτὴν ἐκβαίνουσιν ὄχι ὕδατος ρεῖα, ἀλλὰ Πνεύματος χαρίσματα.

Ἡ πηγὴ αὕτη διαιρεῖται εἰς ἐκάστην ψυχὴν τῶν πιστῶν, ἀλλὰ δὲ ὀλιγοστεύει· μερίζεται, ἀλλὰ δὲν δαπανᾶται· κατακόπτεται ἀλλὰ δὲν σμικρύνεται· εἰς ὅλους εἶναι ὁλόκληρος, καὶ εἰς καθένα ὁλόκληρος.

(Συνεχίζεται)

Διευθύνσεις συμφώνως τῷ Α.Ν. 1092)1938

Διευθυντής: ΣΤΑΥΡΟΣ ΚΑΡΑΜΗΤΣΟΣ

Χαλκοκονδύλη 7.—Ἀθήναι

Υπεύθυνος Τυπογραφείου: Γεώργιος Σερμπίνης

Θεμιστοκλέους 33.—Ἀθήναι

ΑΝΟΙΚΤΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Πρὸς κληρικὸν τῆς Ἐκκλησίας τῶν νεωτεριστῶν

Ὁ νεωτερισμὸς τοῦ ἐσθρολογίου εἶναι ἐγκλημα ἐν τῇ Ὁρθοδοξίᾳ. Δὲν εἶναι τυπικὴ ἀπλῶς διαφορά ἡμερῶν.

Αἰδεσιμώτατα Παπα-Ἀντώνιε,

Ἐκομισάμεθα τὴν ἀπὸ 13 λήγοντος μηνὸς νου-νεχῆ ἐπιστολὴν Ὑμῶν καὶ ὑπερήσθημεν ἀναγνόντες τὸ μεστὸν διαφέροντος ἐκκλησιαστικοῦ καὶ εὐλαβείας πρὸς τὸν Θεὸν καὶ πόνον, ὑπὲρ τῆς χειμαζομένης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας περιεχόμενον αὐτῆς.

Συγχαίροντες ὅθεν τὴν Ὑμετέραν Αἰδεσιμότητα διὰ τὰ εὐσεβῆ ταῦτα συναισθήματα, τὰ ὁποῖα προσημαρτυροῦν εὐσυνείδητον καὶ τὸν Θεὸν φοβούμενον λειτουργὸν τοῦ Ὑψίστου, τοιμῶμεν νὰ υποβάλωμεν τινος φιλαδέλφους παρατηρήσεις ἀποσκοποῦντες εἰς τὴν ὠφέλειαν τὴν πνευματικὴν Ὑμῶν, πρὸς πληρεστέραν κατανόησιν καὶ ἐνημέρωσιν τῆς τιμίας Ὑμετέρας Αἰδεσιμότητος, εἰς τὸ τόσον σοβαρὸν Ἐκκλησιαστικὸν ζήτημα τοῦ Ἐσθρολογίου.

Φρονοῦμεν, ὅτι ὅταν δέοντος μελετήσῃτε τοῦτο κατὰ τὴν φύσιν αὐτοῦ καὶ προέλευσιν καὶ ἀποτελέσματα, ἀσφαλῶς δὲν θὰ δυνηθῇτε νὰ διατηρήσῃτε αὐτὴν τὴν νοοτροπίαν, τὴν ὁποίαν ἐκφράζετε ἐν τῇ ἐπιστολῇ Ὑμῶν, οὐδὲ νὰ συνεχίσῃτε ὡς λειτουργὸς τοῦ Ὑψίστου τὰ καθήκοντά σας πρὸς Θεὸν καὶ τὴν Ἐκκλησίαν μετὰ τὴν καινοτομίαν αὐτήν, ἡ ὁποία ὡς νεωτερισμὸς, χαρακτηρίζεται ὑπὸ τῆς Πανορθοδόξου Συνόδου τοῦ 1848, ἐπὶ Ἀνθίμου τοῦ Ε' Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς «ἐφσύρημα τοῦ Διαβόλου». Καὶ τότε θὰ ἐνθυμηθῇτε τοὺς λόγους τοῦ πνευματοκινήτου τοῦ Θεοῦ Παύλου «τις Κοινωνία φωτὶ πρὸς σκοτὸς, καὶ τὴν σχέσιν Χριστοῦ πρὸς Βελίαν»; Καὶ πρῶτον δὲν θὰ ἔχετε ἀντίρρησην, εἰς τὸ γεγονὸς, ὅτι ἡ εἰσαγωγή τῆς καινοτομίας αὐτῆς «βαναύσως φέρει ἀντικανονικὸν τὸν χαρακτῆρα», καθὼς ἀπὸ συμφώνου οἱ σύγχρονοι κανονολόγοι ἀποφαίνονται· καὶ παλαιῶς εἶναι γνωστὸν, ὅτι δὲν εἰσῆλθῃ αὕτη κανονικῶς κατόπιν δηλ. ἀποφάσεως ὁλων τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, ἐν Συνόδῳ λαμβανομένης. Καὶ ὅταν τοῦτο ληφθῇ ὑπ' ὄψιν, ὅτι ἀντικανονικῶς εἰσῆλθῃ, δὲν ἔχει οὐδὲν κανονικὸν κύρος, καὶ κατὰ τὸ ἀξίωμα τοῦ κανονικοῦ δικαίου, «ὅτι τὸ ἐξ ὑπ' ἀρχῆς ἄκυρον ἔσας ἄκυρον». Καὶ ὅταν ληφθῇ ὑπ' ὄψιν, ὅτι οἱ Ἱεροὶ Κανόνες εἶναι ἔργον τοῦ Παναγίου Πνεύματος κατανοεῖ εὐχερῶς, ὅτι οὐδεὶς ὑποχρεῖται τῶν πιστῶν νὰ ἀκολουθῇ πράξιν ἀντικειμένην εἰς αὐτὴν ταύτην τὴν ἐνέργειαν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, διότι, ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει, παρανομεῖ καὶ ἁμαρτάνει ἐνώπιον τῆς δικαιοσύνης τοῦ Θεοῦ Δημιουργοῦ ὁ νεωτερισμὸς οὗτος προφανῶς ἀταξίαν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, τῆς ὁποίας ἀνατρέπει τὴν εὐταξίαν οἱ δὲ Ἱεροὶ αὐτῇ Κανόνες ρητῶς ἀποφαίνονται «τὰ πάντα κατὰ τάξιν γινέσθω» καὶ ὁ Θεὸς ἡμῶν ὁ ζῶν εἰς τοὺς αἰῶνας, εἶναι Θεὸς τάξεως καὶ Εὐρίωνος· καὶ «τάξις συνέχει τὰ Οὐράνια καὶ τὰ ἐπίγεια» βοᾷ ὁ Γρηγόριος ὁ Μέγας καὶ Θεολογικώτατος νοῦς.

Δεύτερον ὁ νεωτερισμὸς οὗτος δημιουργεῖ ἐκδή-

λως σχίσμα ἐν τῷ σώματι τῆς μᾶς, ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, τῆς μητρὸς ἡμῶν, τῆς ὁποίας παρελάβομεν τὴν ἐνότητα, καθὼς ὁμολογοῦμεν ἐν τῷ Συμβόλῳ τῆς Πίστεως «...Εἰς μίαν, ἁγίαν κ.λ.π.» Ὅχι μόνον ἐν τοῖς Ἱεροῖς δόγμασιν, ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ θεῇ λατρείᾳ καὶ ἐν τῇ θεῇ ἱ. Εὐαγγελίου διδασκαλίᾳ, οὗτοι παρέδωκαν οἱ Θεοφόροι Πατέρες ἀπὸ τῆς Ἀ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου καὶ ἠκολούθησαν, ἐφεξῆς μέχρι τῆς ἐβδόμης. Καὶ παρέδωκαν ἐνιαίαν καὶ τὴν ἀγιωτίτην ἡμῶν πίστιν καὶ τὸ Ἑορτολόγιον μὲ τὸ τυπικὸν αὐτῆς, καὶ τὴν ἐν γένει ἡθικὴν διδασκαλίαν στοιχοῦντες εἰς τὸ θέλημα τὸ ἅγιον τοῦ Κυρίου, ὁ ὁποῖος ἐν τῇ Διαθήκῃ Αὐτοῦ ἐξήτησε ἀπὸ τὸν Οὐρανίον Του Πατέρα «ἵνα οἱ πάντες ἔν ὧσιν (Ἰωάν. 17)» καὶ εἰς τὸ τοῦ Θεοῦ Παύλου παράγγελμα «τὸ αὐτὸ φρονεῖν ἐν ἀλλήλοις ἵτε δὲ κατηρητισμένοι τὸ αὐτῷ νοὶ καὶ τῇ αὐτῇ γνώμῃ» καὶ μὴ ἢ ἐν Ὑμῖν σχίσματα» (Α' Κορ. α'). «ἵνα ὁμοθυμαδὸν ἐν ἐνὶ στόματι καὶ μᾶ καρδίᾳ δοξάζεται ὁ Θεός». Οὕτω παρέδωκαν οἱ Θεοφόροι Πατέρες, ὡς ἐν σῶμα, ὡς ἀλλήλων μέλη ἅπασαι αἱ ἐπὶ μέρους Ἐκκλησίαι, ἅπαντες οἱ Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί, κληρὸς, καὶ λαός, ὡς μέλη ἐνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ σώματος, τοῦ Ὁποίου, ἡ κεφαλὴ ὁ Χριστός, νὰ ἐορτάζωμεν ἅπαντες οἱ πιστοὶ ταυτοχρόνως τὴν αὐτὴν ἐορτήν, καὶ νὰ ἐπιτελῶμεν τὴν αὐτὴν νηστείαν.

Ἦδη διὰ τῆς καινοτομίας αὐτῆς ἡ ἐνότης εἰς τὴν θεῖαν λατρείαν διεσπάρθη, τὰ σχίσματα καὶ τὰ σκάνδαλα ἐν οἴκοις, ἐν Ἰσραῖς Μοναῖς, ἐν τῇ κοινωνίᾳ κατὰδηλα! Εἶναι προφανές, ὅτι ἡ καινοτομία τοῦ νέου ἡ παπικοῦ ἡμερολογίου ἀντίκειται εἰς τε τὸ ἅγιον θέλημα τοῦ Κυρίου ὡς ἀνεφάρμομεν ἀνατέρω εἰς τε τὰς ἀποστολικὰς ἐντολὰς, εἰς τε τὰς ἁγίας Οἰκουμενικὰς καὶ Τοπικὰς Συνόδους καὶ τοὺς Θεοφόρους Πατέρας! Ἀποτελεῖ ἀκλόνητος πρᾶξις ἀσεβείας ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ καθιστᾷ πάντα ἀποδεχόμενον αὐτήν, καὶ ὑπερμαχοῦνται αὐτῇ ἀντίθεον καὶ ἀντικείμενον καὶ ὑπεραιρούμενον κατὰ τοῦ Κυρίου τῶν θυάμων, τοῦ Ὑψίστου, κατὰ τοῦ Πνεύματος τοῦ Παναγίου! Ἐφ' ὅσον δὲ σχίζει ἡ καινοτομία αὕτη τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ τὴν ἁγίαν, οὐ μόνον δὲν πρέπει ὁ χριστιανὸς καὶ ὁ Κληρικὸς νὰ ἀποδέχεται καὶ νὰ ἀκολουθῇ αὐτήν, ἀλλὰ ὅλη ποδὶ ὀφείλει νὰ ἀπέχῃ μακρὰν αὐτῆς καὶ νὰ ἀποκρούῃ ὅλως ταῖς δυνάμει, «μηδεμίαν ἑαφὴν ἔχων καὶ κοινωνίαν πρὸς Ἐκκλησίαν καινοτομοῦσαν οὕτω βαναύσως καὶ ἀντικανονικῶς, οὕτως ἀντιθέως καὶ ἀσεβῶς κατὰ τὴν ἐντολὴν τοῦ Κυρίου «ἀλλοτρίῳ οὐ μὴ ἀκολουθήσῃ, ἀλλὰ φεύγοντα ἀπὸ αὐτοῦ». Καὶ ὁ Ἱερὸς Ἰγνάντιος ὁ Θεοφόρος βοᾷ «Εἰ τις σχίζειν ἀκολουθεῖ βασιλείαν Θεοῦ οὐ κληρονομεῖ». Σχίζει δὲ κατὰ κοινὴν λογικὴν, οὐχὶ ὁ ἐμμένων εἰς τὴν πρεσβυγενῇ παράδοσιν τῆς μητρὸς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, ἀλλὰ ὁ ἀπὸ ταύτης ἀπομακρυνόμενος διὰ τοῦ τυχόντος νεωτερισμοῦ. Καὶ ὅταν ἐκὼς συνδῇ σὺν τὰς τε ἐορταῖς καὶ νηστεαῖς καὶ τυπικὸν μὲ τὴν ἀρχαίαν παράδοσιν τῆς Ὁρθοδοξίας, θὰ παρατηρήσῃτε, ὅτι καὶ τὸ τυπικὸν καὶ ἐορταὶ καὶ νηστεαὶ εἰς πολλὰς περιπτώσεις διὰ τοῦ νεωτερισμοῦ ἀνατρέπονται, δεδομένου ὅτι, ὅταν τὸ Ἅγιον Πάσχα εἶναι

πολὺ ὄψιμον, συμπίπτει ἡ ἐορτὴ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων μὲ τὸν νεωτερισμὸν πρὸ τῆς Κυριακῆς τῶν Ἁγίων Πάντων, δηλαδὴ πρὶν, νὰ ἔλθῃ ἡ ἀπόκριω, ποὺ εἶναι ἡ Κυριακὴ τῶν Ἁγίων Πάντων, ἔρχεται ἡ ἐορτὴ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων μέσα εἰς τὴν ἐβδόμηδα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, καὶ καταργεῖται ὁλότελα ἡ ἀρχαιοτάτη νηστεία αὐτῶν.

Περιοριζόμεθα μόνον εἰς τὸ γεγονὸς τοῦτο, διὰ νὰ παραλείψωμεν τὰ τόσα ἄλλα, τὰ γνωστὰ εἰς τὴν ὑμετέρα τιμίαν Αἰδεσιμότητι, μὲ τὰ ὁποῖα γίνεται φανερόν, ὅτι προσκρούει ἡ καινοτομία αὕτη εἰς τὰς Σεπτὰς τῆς Ἐκκλησίας Παραδόσεις, τὰς ὁποίας ἐντελλόμεθα ἀποστολικῶς καὶ πατρικῶς καὶ κρατῶμεν στερεῶς.

Τρίτον. Δὲν ἦτο ἡ πρωτοβουλία τῆς Πολιτείας εἰς τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ νεωτερισμοῦ τούτου ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, ἀλλὰ ὀφείλεται ἀπολύτως εἰς τὸν νεωτεριστὴν Πατριάρχην, τὸν Μελέτιον Μεταξάκην, ὁ ὁποῖος, ὡς ὄργανον τοῦ Ἀγγλικανισμοῦ τῆς ἀθέου Μασσονίας ἐξήτησε νὰ ἀποκτήσῃ δόξαν, Λουθηροῦ ἐν τῇ Ὁρθόδοξῃ Ἐκκλησίᾳ ἔγινεν ὄργανον τοῦ τεκτονισμοῦ καὶ τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας καὶ κατήρτισε πλήρες πρόγραμμα νεωτερισμοῦ, τὸ ὁποῖον ἐδημοσιεύθη εἰς ἐπίσημα περιοδικὰ τοῦ Πατριαρχείου, καὶ ἀπαρχὴ τοῦ ὁποίου ὑπῆρξε ἡ ἀλλαγὴ τοῦ ἐορτολογίου. Διὰ τῶν νεωτερισμῶν αὐτῶν ἀπεσκοπεῖτο ἡ πλήρης ἀνατροπὴ τῆς Ὁρθοδοξίας, καὶ μὲ τὴν συνεργασίαν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου τότε Ἀθηνῶν Χρυσόστομου Παπαδοπούλου ἐπέτυχε ὁ κενόσπουδος ἐκεῖνος Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Μελέτιος, οὐχὶ ἐπὶ τῆς Οἰκουμενικῆς του Πατριαρχείας, ἀλλὰ ὀλίγον μετὰ ταῦτα, νὰ ἴδῃ ἀπὸ τοῦ 1924 ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τῆς Ἑλλάδος, ἐπαναστατικῶ ἰφτρόπῳ, ἐπιβαλλόμενον τὸ ἀνιορθόδοξον νέον ἡ παπικὸν ἐορτολόγιον.

Τὸ ἔγκλημα κατὰ τῆς Ἐκκλησίας εἶναι μέγα. Οἱ διοικοῦντες τὴν Κρατοῦσαν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος, εἶναι προφανῶς ἀποστάται ἀπὸ τὴν Ὁρθόδοξίαν καὶ ἐπαναστάται ἐναντι τοῦ ἔργου τοῦ Πατριάρχου ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, καὶ Κυρίου τῆς δόξης! Τὸ Πνεῦμα τοῦ ἀντιχρίστου εἰσῆλθεν ἤδη ἐν τῇ Ὁρθόδοξῃ Ἐκκλησίᾳ τὸ βδέλυγμα τῆς ἐρημώσεως εἶναι ἐστὼς ἐν τῷ ἁγίῳ. Καὶ ὅσοι πιστοί, ἀκούομεν ἀπὸ τοῦ Κυρίου «φευγέτωσαν ἐπὶ τὰ ὄρη». Πληροῦται ἡ προφητεία σήμερον. «Ποιμένες πολλοὶ διέφθειραν τὸν ἀμπελῶνα μου. Ἐμόλυναν τὴν μερίδα τὴν ἐπιθυμητήν...» Ἱερεῖς Βαβυλωνος κατήνησαν ὁ Κληρὸς καὶ «Οὐκ ἀνήγγειλαν τῷ λαῷ τὸν Νόμον τοῦ Κυρίου». Καὶ «οὐ διέστειλαν ἀνὰ μέσον βεβήλου, καὶ ἀνὰ μέσον ἁγίου».

ὦ! δικαίως ἔρχεται ἡ ὀργὴ τοῦ Κυρίου! Ἐρχεται ἡ φοβερά ἡμέρα τῆς θείας ἐκδικήσεως «ἐπὶ τοὺς υἱοὺς τῆς ἀπειθείας. Πάντες ἐξέκλιναν ἅμα ἡχοειώθησαν».

Ἡ ρομφαία τοῦ Κυρίου ἐπικρέματα κατὰ τοῦ τραχήλου τῶν ἀσεβοῦντων καὶ παρανομούντων κληρικῶν! Ἀκουσον τὴν προφητικὴν φωνήν, τὴν φρικώδη! «Οὐαὶ τοῖς ἀθετοῦσι: οὐαὶ τοῖς κατοικοῦσιν ἐπὶ τῆς γῆς» ἐρημία ἐρημοθήσεται ἡ γῆ. Ταῦτα μετ' εὐλαβείας ἀναφέροντες εἰς τὴν τιμίαν Ὑμῶν Αἰδεσιμότητι εἰμεθα βέβαιοι, ὅτι δὲν θὰ παραδρά-

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

ΝΕΟΝ ΚΥΜΑ ΜΙΣΟΥΣ ΚΑΙ ΚΑΚΙΑΣ
ΕΞΑΠΟΛΥΕΙ Ἡ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ ΕΝΑΝΤΙΟΝ
ΤΩΝ ΝΕΚΡΩΝ ΤΩΝ ΠΑΛΑΙΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙΤΩΝ

Μέχρι σιγῆς τὸ μῖσος καὶ ἡ μῆνις τῶν ἀντιπροσώπων τῆς κατ' ἐξοχὴν θρησκείας τῆς ἀγάπης τοῦ χριστιανισμοῦ ἐξαπελύετο ἐναντίον τῶν ζώντων, Παλαιοημερολογιτῶν μὲ τὸν γνωστὸν Ἰον χριστιανικὸν διωγμὸν. Τώρα τὸ μῖσος τῶν Ἀγίων εἶναι καὶ ἐναντίον τῶν νεκρῶν. Ἀπίστευτον, ἀλλὰ πραγματικότης. Ἡ Ἀρχιεπισκοπὴ, ἐξαπέλυσε ἐγκύκλιον διὰ τῆς ὁποίας «ἐντέλλεται» νὰ μὴ ἐπιτρέπουν εἰς τοὺς ἱερεῖς τῶν Παλαιοημερολογιτῶν νὰ εἰσέρχωνται εἰς τὰ Νεκροταφεῖα καὶ συνοδεύουν τοὺς νεκροὺς εἰς τὴν τελευταίαν τῶν κατοικίαν.

Τοῦτο ἀποδεικνύει ὅλον τὸ περιεχόμενον τῆς σκοτεινῆς τῶν ψυχῆς, γεμάτης μίσους καὶ κακίας.

Δὲν τολμῶμεν νὰ πιστεύσωμεν ὅτι ἡ ἐνέργεια αὕτη εἶναι εἰς γνῶσιν τοῦ Μακαριωτάτου. Ἐρωτῶμεν ὅμως τὸν θεοφιλέστατον βοηθὸν Ἐπίσκοπον Ψαριανόν: διατί φοβεῖται τοὺς νεκροὺς; Φόβος ὑπάρχει μόνον ἀπὸ τοὺς ζῶντας.

Τοῦτο καταγγέλλομεν ὅχι μόνον εἰς τοὺς ἀνὰ τὸν κόσμον χριστιανούς ἀλλὰ καὶ ἀνὰ τὸν κόσμον ἀνθρώπους διότι ἡ ταφή τῶν νεκρῶν ἦτο καὶ εἶναι ἱερὰ εἰς ὅλους τοὺς αἰῶνας καὶ εἰς ὅλας τὰς θρησκείας.

Ἐπίσης καταγγέλλομεν τὴν ἀνήκουστον αὐτὴν πρᾶξιν καὶ εἰς τὴν Σεβαστὴν Κυβέρνησιν ἡ ὁποία πιστεύομεν ὅτι θὰ λάβῃ τὰ κατάλληλα μέτρα ἐναντίον τῆς πράξεως τοῦ «Ἀγίου», ἡ ὁποία ἀμαυρώνει τὸ μεγαλεῖον τῆς φυλῆς μας.

Θαλασσινὸς

μητε τὴν σοβαρότητα τοῦ ζητήματος τούτου τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ ἀλλὰ θὰ θελήσητε, χάριν τῆς σωτηρίας ὑμῶν καὶ τῶν χριστιανῶν, νὰ κάμετε ἀναθεώρησιν τῆς πορείας, τὴν ὁποίαν ἤδη ἀκολουθεῖτε καὶ ἐν μετανοίᾳ νὰ θελήσητε, ὥς λειτουργοὶς πράγματι τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, νὰ ἀκολουθήσητε τὴν ἐνδεδειγμένην ὁδόν, τὴν ὁποίαν ἐπιτάσσουν οἱ Ἱεροὶ Κανόνες καὶ αἱ πάνσεπτοι παραδόσεις τῆς Ἐκκλησίας. Διότι εἶναι «Φεβρόν τὸ ἐμπροσθεν εἰς χεῖρας Θεοῦ Ζώντος»! Καὶ ὅταν ἡ Ὁρθοδοξία ἔχη καταδικάσει συνοδικῶς εἰς τρεῖς συνόδους, ὧν ἡ μία (1593) Πανορθόδοξος, τὸ παπικὸν ἡμερολόγιον, καὶ ἔχει βάλει ἐπιτίμια μετ' ἀναθέματος, δι' ἐκεῖνον, πού θὰ τολμήσῃ νὰ εἰσαγάγῃ καὶ νὰ ἀκολουθήσῃ νέον ἡμερολόγιον καὶ Πασχάλιον, εἶναι λίαν ἐπικίνδυνον, διὰ πάντα φοβούμενον τὸν Θεόν, κληρικὸν καὶ λαϊκόν, ν' ἀκολουθῇ τὴν ἐπάρατον ταύτην καινοτομίαν. «Ὁ ἔχων ὦτα ἀκούειν, ἀκουέτω» εἶπεν ὁ Κύριος.

Καὶ διατελοῦμεν μετὰ σεβασμοῦ
Ἐκ τῶν Γραφείων τῆς Ἱ. Συνόδου
Ὁ Γραμματεὺς

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΚΑΙ ΟΙ ΥΠΕΥΘΥΝΟΙ

Συμπένησε βαθύτατα τὸ πανελλήνιον τὸ στυγερὸν ἐγκλήμα τῆς Κηφισσίας. Καὶ ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖον ἐξετελέσθη καὶ αἱ θλιβεραὶ συνέπειαι διὰ τὴν οἰκογένειαν τοῦ δολοφονηθέντος θύματος προσεκάλεσαν συγκίνησιν ἀλλὰ καὶ ἀγανάκτησιν. Ὅσα ὅμως προσεσχθῇ εἰς τὸ ἐδῶλιον τοῦ κατηγορουμένου, τότε θὰ πρέπη νὰ ἀναζητηθῶσιν καὶ καταδικασθῶσιν οἱ ὑπεύθυνοι τοῦ ἐγκλήματος αὐτοῦ. Καὶ οἱ ὑπεύθυνοι αὐτοὶ εἶναι οἱ ἑμπροσθέν τοῦ θανάτου καὶ διαφθορᾶς. Ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι καλλιέργουν συστηματικῶς τὸ ἐγκλήμα καὶ τὴν διαφθοράν. Αὐτοὶ οἱ ὁποῖοι μολύνουν τὴν ἑθνικὴν ψυχὴν, διαφθείρουν τὴν ἀγνότητά του καὶ ἐξάπτουν τὴν φαντασίαν του, διὰ τῆς βδελυρᾶς καὶ νοσογόνου Πνευματικῆς τροφῆς, τῶν διεφθαρμένων κινήματογραφικῶν ἔργων καὶ τῶν αἰσχυρῶν ρυπαρογραφημάτων. Αὐτοὺς θὰ πρέπη νὰ καταδικάσῃ ἡ κοινὴ γνώμη. Καὶ ἐὰν δὲν ὑπάρχῃ τὸ σθένος αὐτὸ εἰς τοὺς ἀρμόδιους, τότε θὰ πρέπη ὁ λαός, πού φθείρονται τὰ παιδιὰ του, νὰ ἐκδικηθῇ τοὺς μεγάλους αὐτοὺς συνωμότες τῆς Ἑθνικῆς τάξεως, μεταξὺ τῶν ὁποίων συγκαταλέγεται καὶ ἡ σιγῶσα Ἐκκλησία».

ΚΑΘΗΚΟΝΤΑ

Οὐδὲν παράρτημα καὶ οὐδεὶς ἀδελφὸς ἐφ' ὅσον θὰ ἐπιθυμῇ νὰ εἶναι ἡμιθμισμένος εἰς τὰς τάξεις τῆς ἀγωνιζομένης Ὁρθοδοξίας νὰ πρέπη νὰ ἐνεργήσῃ αὐτοβούλως καὶ κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰς κατευθύνσεις τοῦ Κέντρου. Αὐτὴν τὴν στιγμὴν θὰ πρέπη νὰ ἐπιπαραστήσῃ μὴ σιληρὰ παιδαρχία, πρὸς τοὺς ὑπευθύνους χειριστὰς τοῦ ἀγῶνος, πρὸς ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι φέρουσι τὰ στήγματα τῆς ἐξορίας καὶ τῶν τελειπωριῶν, πρὸς τοὺς διολογητάς «Ἀρχιερεῖς μας» ὑπεράνω συνασθηματισμῶν, διαφύγων σχέσεων καὶ ὕλικῶν συμφερόντων, θὰ πρέπη νὰ πρυνανέυσῃ τὸ συμφέρον τοῦ ἀγῶνος καὶ τὸ δίκαιον τῆς ἀγωνιζομένης Ὁρθοδοξίας.

Αὐτὰ τὰ καθήκοντα ὀφείλουσι νὰ ἔχουν ὑπ' ὄψιν των, ὅσοι ἐπιθυμοῦν νὰ φέρουσι τὴν τετιμημένην ιδιότητα τοῦ μαχητοῦ τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ νὰ εἶναι εὐπειθῆ μέλη τῆς Χειμαζομένης Ἐκκλησίας.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟΝ

Κύριε Διευθυντά,

Παρακαλοῦμεν ὅπως μᾶς ἐπιτρέψητε νὰ εὐχαριστήσωμεν ἀπὸ τῶν στηλῶν τῆς ἐφημέριου καὶ σεβαστῆς ἐφημερίδος ὑμῶν, τοὺς ἀγίους ἡμῶν Ἀρχιερεῖς, πρ. Φλωρίνης κ. Χρυσόστομον, Χριστιανουπόλεως κ. Χριστοφόρον, Διανλείας Πολύκαρπον, τὸν Ἡρώμενον καὶ τὰς ἀδελφὰς τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Κοιμηθῆσως Θεοτόκου Βαενμπόμπης ὑμᾶς προσωπικῶς ἀδελφεὲ Σπᾶυρε καὶ ὅλους ἐν γένει τοὺς ἀδελφοὺς, ἀνδρας καὶ γυναῖκας, οἱ ὁποῖοι καθ' ὁσονδήποτε τρόπον συμμετεσχον εἰς τὸ πένθος μας, ἐπὶ τῇ ἀπωλείᾳ τῆς μητρὸς μας Ἑργίνης Μπατιστάτου καὶ μᾶς ἀνεκούφισαν εἰς τὴν θλιβερὰν αὐτὴν στιγμὴν τῆς ζωῆς μας.

Βρυλλὴν Μοναχὴ
Διονύσιος Μπατιστάτος

ΑΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΙ ΜΑΣ ΕΝΕΡΓΕΙΑΙ

Τὰς τελευταίας αὐτὰς ἡμέρας συνήλθον εἰς ἐπανελημμένας συσκέψεις τὸ Συμβούλιον τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ. οἱ Ἱερεῖς καὶ οἱ διάφοροι παρόντες τοῦ Ἀγῶνος διὰ τὴν ἐξέλιξιν τῆς καταστάσεως καὶ τὴν ἐξαγωγήν τῶν ἀπαραιτήτων συμπερασμάτων. Ὡς ἐν τούτῳ οἱ πάντες πρέπει νὰ ἀπευθύνωνται πρὸς τὰ γραφεῖα, διὰ τὴν λήψιν ὁδηγίων.